

har fuld Nytte af Fyrene og altsaa ogsaa bør bidrage til at vedligeholde Fyrene. Jeg kan naturligvis heller ikke Andet end indrømme, at det Skib, der seiler lastet, har fuld saa megen Anledning til at undgaa at komme paa Grund som det tomme, men det er utvivlsomt, at ogsaa det tomme Skib har saa megen Nytte af at benytte Fyrene, at det vil være fuldt berettiget at kræve Fyrrpenge af det. Uden Hensyn til, hvilken Hærfømt Skibsafgiften har, vil jeg ikke indvende Noget imod Rigtigheden af den Beregning af Skibsafgiften, som er bleven gjort gjældende ved Loven af 1863, nemlig som Afgift af Bestuvningen. Jeg tror, at det har store praktiske Fordele at holde sig til Bestuvningen. Det ærede Medlem maa altsaa ikke betragte min Bemærkning som Indledning til at ville søge at gjøre en anden Beregning gjældende. Afgiften, som den er nu, hviler utvivlsomt paa Bestuvningen; men deraf følger ligefrem, forekommer det mig, at man er berettiget til at betragte den som en Tillægsindsørselsafgift paa Varer, og som en Udsørselsafgift paa Varer, som ellers Ingen betaler. Jeg ser ikke rettere, end at den i Virkeligheden har denne Karakter, og at denne Tillægsafgift paa Indsørselen ikke er saa ganske ubetydelig, vil jeg dog nævne kun et Exempel paa, det er Stenful. Af Stenful regnes der lidt over 20 Tdr. paa en Læst. Naar altsaa en Læst efter Loven af 1863 svarer 1 Kr. i Skibsafgift, er det klart nok, at der derved vil komme til at hvile en forsøgt Indsørselsafgift af 5 Dre paa hver Lønneful. Nu vil jeg ikke komme nærmere ind paa, hvorvidt dette Tal, 20 Tdr. paa en Læst, i Virkeligheden svarer til den Fortoldning, der finder Sted, thi for den samme Vare er jo Fortoldningsberegningen noget afvigende, eftersom hele Skibet er ladet med Kul eller kun endel af Ladningen bestaar af Kul, men nogen væsentlig Forandring i Tallene fremkommer ikke derved. Som Exempel paa, hvad der svares i Udsørselsafgift af Varer, der ellers ikke betale Noget, vil jeg kun angive det, at der paa 1 Læst kan regnes omtrent 25 Tdr. Korn af det vægtigere, tungere Korn som Hvede og Rug, og at vi altsaa kunne gjøre den Regning, at vort Korn gjennem vor egen udenrigske Skibsafgift betaler en Udsørselsafgift af 4 D pr. Td. For at imidlertid Ophævelsen af den udenrigske Skibsafgift skulde gjøre sin fulde Nytte, maatte der, som allerede af mig tidligere bemærket, efter min Anskuelse fuld Gjenfærdighed til, det vil sige, at ogsaa Nabolandet maatte ophæve sin Skibsafgift samtidig med vor. Det andet Vilkaar, som det forekommer mig, at man er berettiget til at stille, til Gjengjæld for den fuldstændige Ophævelse af den udenrigske Skibsafgift, er, at Statskassen faar noget Æquivalent paa en anden Maade for den betydelige Udgang i Statsindtægter, som derved fremkommer, et Beløb, som man jo kan anslaa i Gjennemsnit til 700,000 Kr.,

noget mindre eller mere, eftersom Mærene ere. For at recapitulere, vil jeg kun føie til, at jeg vilde sætte Pris paa, om Lovforslaget kunde blive Lov i den Skikkelse, hvori det fra Først af var fremsat, at jeg ikke har noget Bæsentligt at indvende imod, at det blev Lov i affortet Skikkelse, det vil sige, uden § 3, men at der saarigtignok passende tillige maa finde andre Forandringer i Lovforslaget Sted, naar det blev indskrænket til at gjælde alene Ophævelsen af den indenlandske Skibsafgift, og at endelig Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger fra Folkethinget, ikke af mig kan betegnes som absolut uimodtageligt, da det kun er en Bemyndigelse, men at jeg, da Forslaget fremkom i det andet Thing, meget frabad mig, at den vidtgaende Bemyndigelse blev givet mig. Jeg behøver jo ikke at gjøre opmærksom paa, at indenfor Bemyndigelsen vil ligge Alt, hvad jeg har begjæret i § 3, og at det jo vel var muligt, at der ogsaa udenfor det, jeg havde begjæret i § 3, kunde være en fornuftig Brug af Bemyndigelsen. Jeg har ikke begjæret denne vidtgaende Bemyndigelse, jeg har frabadet mig den, og om jeg ikke havde anden Grund dertil, saa vilde der, idetmindste forekommer det mig, være en tilstrækkelig Grund dertil, at en saadan Bemyndigelse som denne vilde udsætte Finantsministeren for en Række af Andragender om at blive delagtiggjort i Fordelen, en Række af Stormløb, som jeg vel tror, jeg vilde kunne modstaa, men som det altid er bedre ikke at være udsat for, og jeg veed jo heller ikke, paa hvilken Maade mine eventuelle Eftermænd kunde ville benytte denne Bemyndigelse.

Sarald Hansen: Det er ikke undgaaet min Opmærksomhed, at § 3 kun indeholder en Bemyndigelse for Ministeren til at stille forskjellig indenrigff Fart lige med den indenrigffe, men jeg har netop troet, saaledes som den ærede Finantsminister gjorde gjældende, at han vilde blive udsat for et Tryk, hvis han fik Bemyndigelsen, og jeg har frygtet for, at han ikke vilde kunne modstaa det, saa at Bemyndigelsen praktist talt blev lig med Paabud. Med Hensyn til hvad den ærede Minister nævnte om, at der ikke har været sørt Klage over Prægravation paa Grund af den Frigivelse for Skibsafgift, der finder Sted i Fragten mellem Sundets to Ryster, skal jeg tillade mig at bemærke, at de geografiske Forhold ere væsentlig forskjellige ved Sundet og Belterne. Det er derfor ikke umuligt, at der kan komme Klager over Prægravation ved lille Belt, uden at der kommer det ved Sundet. Jeg maa have udtalt mig meget utydelig, naar den ærede Minister troede, at jeg har villet anføre det som noget Sivet, at Ophævelsen af Skibsafgiften for indenrigff Fart sikkert og udelukkende kom Ndeberent tilgode, det er netop et af de Spørgsmaal, som jeg fra mit Synspunkt anser for fuldkommen uaf-